

# Žít s vědomím, že máme poslání (I)

Žít s vědomím, že máme poslání, znamená uvědomovat si, že nás Pán posílá, abychom předávali jeho Lásku lidem kolem sebe. Předpokládá to rozhodovat se vždy pod vedením Ducha svatého s ohledem na toto poslání, protože dává rozměr a smysl našemu putování po této zemi.

17.09.2018

V prvních kapitolách *Skutků apoštolů* je popisována scéna, která dodnes

nepozbyla nic na své působivosti. Apoštolové jsou po svém uvěznění zázračným způsobem vysvobozeni andělem, ale místo toho aby prchli před pravomocí, vrací se do chrámu kázat. Jsou opět zatčeni a předvedeni před veleradu. Velekněží jsou překvapení tím, co vidí, a říkají: „Přísně jsme vám přece přikázali, že v tom jménu už nesmíte učit.“ Apoštolové se však nenechají zastrašit a odpovídají: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi“ (Sk 5, 28–29).

První křesťané po nich tuto hlubokou víru zdědili. Existuje o tom řada dokladů ve Skutcích apoštolů a dostatečně výmluvné jsou i dějiny prvních století křesťanství. Opakovaně se při tom setkáváme s jednou a toutéž potřebou vyjádřenou s přirozeností toho, co je opravdové: „Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli“ (SK 4, 20). Křesťané dokážou

snášet tresty, jsou dokonce ochotni podstoupit i smrt, a přesto neztrácí radost. V jejich srdcích je jakási naplněnost a Život, cosi, co je činí šťastnými, co jim ani smrt nemůže vzít a co nemohou nepředávat dál. Před námi, kteří jsme se stali členy církve mnohem později, v této souvislosti vyvstává otázka, zda to vše máme považovat za věc minulosti, nebo prožívat podobně?

## **Aktuálnost výzvy**

Možná se nám zdá, že mezi námi a prvními křesťany je propastný rozdíl, že oni byli na takovém stupni svatosti, na jaký se my sotva kdy dostaneme, že fyzická blízkost Ježíše Krista (či alespoň některého z dvanácti apoštolů) z nich udělala lidi téměř bez poskvrnky a naplnila je zápallem, který nikdo a nic nemohlo uhasit. Ve skutečnosti však stačí otevřít evangelium, abychom si uvědomili, že tomu tak není.

Apoštolové se často chovali jako my, tedy jako nedokonalí lidé. Neprošli ani žádnou zvláštní intelektuální přípravou: prvních dvaasedmdesát učedníků je s Ježíšem teprve několik týdnů, když je posílá (před sebou k izraelskému národu) (srov. Lk 10,1–12). V jednom však mají křesťané prvotní církve zcela jasno: jejich Pán Ježíš Kristus za každého z nich zemřel a vstal z mrtvých, předal jim Dar Ducha svatého a spoléhá na to, že s jejich pomocí dojdou spásy všichni lidé. Není to tedy otázka znalostí či nějakých výjimečných podmínek pro apoštolát; jde pouze o to přijmout Kristovu výzvu, otevřít se jeho Daru a svým životem na něj odpovědět. Snad proto nám chtěl papež František slovy svatého Pavla připomenout, že Pán „si nás vyvolil, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce“ (Ef 1, 4)“. [1]

Církev si byla v každé době vědoma toho, že se jí dostalo od Krista výzvy

a spolu s ní i úkolu. Ona sama je navíc tou výzvou a tím úkolem: církev „je svou podstatou misionářská, protože odvozuje svůj původ z poslání Syna a z poslání Ducha svatého podle plánu Boha Otce“.[2] Nejde o nějaké krásné přání či lidské snažení, její „poslání je pokračováním a dějinným rozvíjením poslání samého Krista“.[3] Jinými slovy církev a každý z jejích členů pokračuje v poslání Krista, který přišel na zem, aby zpřítomnil a dovršil Boží Lásku ke všem tvorům. Církev může v jeho poslání pokračovat proto, že Pán jí – a tedy i nám – posílá Ducha svatého, počátek této Lásky.

Tedy i my jsme byli povoláni. Náš život spočívá v tom, že máme úkol ve světě a pro svět. Náš duchovní život a náš názor na apoštolát se změní, podíváme-li se na něj z tohoto hlediska. Pán nás vyhledal a nyní nás vysílá do světa, abychom se o

obdrženou spásu podělili se všemi lidmi. „*Jděte a hlásejte evangelium... já jsem s vámi...* To řekl Ježíš... a řekl to tobě.“[4] Řekl to mně, řekl to každému z nás. V Boží přítomnosti si proto můžeme říci: „Jsem křesťan, protože Bůh mne povolal a poslal...“ V síle jeho Ducha pak můžeme z celého srdce odpovědět slovy žalmu: „Zde jsem, Pane, abych splnil tvou vůli!“ (Srov. Žl 40, 8–9)

## **Splnit *naléhavý Kristův příkaz***

Když svatý Josemaría cestoval v padesátých letech po Evropě a navštěvoval první členy Opus Dei, kteří se vydali rozvíjet apoštolskou činnost Díla do různých zemí, „vedl často pro ty, kteří ho na jeho cestách doprovázeli, odpolední modlitbu a při ní rozebíral úryvek z evangelia, v němž Pán říká apoštolům: Vybral jsem vás, abyste šli..., *ut eatis*“.[5] Tato slova byla jeho jakýmsi refrénem. Snažil se, aby Ježíšova

slova našla odezvu v srdcích jeho přátel, aby se upevnili v pravdě, jež dávala smysl jejich životu, a aby v sobě udržovali živý smysl pro poslání, které uvádělo v pohyb jejich celý život: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás a určil jsem vás, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý.“ (Jan 15, 16).

Už jsme četli a slyšeli mnoho příběhů o těch, kteří se jako první vydali za Pánem v Opus Dei: o prvním kroužku v útulku Porta Coeli; o první studentské koleji v ulici Ferraz; o intenzivním rodinném životě, který se svatý Josemaría snažil pěstovat v dramatických letech občanské války; o první expanzi po Španělsku; o příjezdu do Říma; o rychlém rozšíření po celém světě... Všichni ti mladí a již ne tak mladí lidé následovali zakladatele, protože věděli, že tím odpovídají na Boží volání. Prostřednictvím Díla našli Ježíše Krista a objevili poklad, pro

který jim stálo za to obětovat celý život. Nalezli Kristovu Lásku a přijali poslání vnášet tuto Lásku do celého světa, předávat její teplo dalším lidem a jejím božským plamenem zapalovat jejich srdce. Nebylo třeba, aby jim to někdo připomínal, sami toužili po tom, aby se oheň této Lásky rozšířil, což je zcela pochopitelné, protože „dobro vždycky táhne k tomu, aby se sdílelo. Každá autentická zkušenost pravdy a krásy se sama šíří“.[6]

Někteří z nich byli mladí a nadšení, jiní měli možná chladnější hlavu a byli racionálnější. Všichni však byli přesvědčeni o tom, že onen mladý kněz budoval Dílo na výslovné Boží přání. Proto dokázali odpovědět na Pánovu výzvu, všeho nechat a jít za Ním. Zakusili to, co jim svatý Josemaría často říkával:

„Nezapomeňte, děti moje, že nejsme duše, které se spojily s jinými dušemi ve snaze vykonat něco dobrého. Je to



hodně..., ale je to málo. Jsme apoštolové, kteří *plní naléhavý Kristův příkaz*.“[7] Protože následovali Ježíše naprosto svobodně, nevnímali tento příkaz jako zátěž, spíše naopak. Prožívali zakladatelova slova: „Toto nadpřirozené přesvědčení o božském charakteru našeho podniku nám nakonec dodá tak silné nadšení a lásku k Dílu, že se budete cítit přešťastni, že se můžete obětovat pro jeho uskutečnění.“[8] Nepotřebovali, aby jim někdo vysvětloval smysl těchto slov, protože jimi žili.

## **Neděláme apoštolát, jsme apoštolové!**

Vzpomínání na příhody, které se udály v počátcích Díla, nás rozhodně nenechává chladnými. Od dob, kdy apoštolové kázali, již uplynulo hodně století, od založení Díla neuběhlo ještě ani sto let. Dějiny církve nám pomáhají pochopit, že Pánova výzva

po celá staletí nadále zaznívá v našich srdcích – a v srdcích všech křesťanů. Do života nám vstoupila Láska, byli jsme uchváteni Kristem (srov. Flp 3,12). Nyní je na nás, abychom tuto Lásku přijali a nechali se Kristem proměnit. Jedno totiž souvisí s druhým: čím více bude náš život soustředěný v Kristu, tím více „se posílí misijní povaha našeho povolání prožívaného v naprosté a radostné odevzdanosti“.[9]

První členové Díla se podobně jako první křesťané setkali s Ježíšem Kristem, pevně se přimkli k jeho Lásce a k předkládanému poslání a byli svědky toho, jak se jejich život neuvěřitelným způsobem proměnil. Naplnilo se na nich, co nám připomněl Otec krátce po svém zvolení: „Máme svobodu milovat Boha, který volá, Boha, který je láska a který do nás lásku vkládá, abychom mohli milovat jeho i ostatní. Díky této lásce si plně uvědomujeme své

poslání, jímž není ,apoštolát  
vykonávaný sporadicky a  
příležitostně, ale apoštolát  
vykonávaný soustavně a na základě  
povolání, chápaném jako ideál  
našeho života‘.“[10]

Apoštolské poslání naplňuje celý  
život, a proto není nějakým zvnějšku  
uloženým úkolem ani přítěží, kterou  
je třeba přidat k ostatním běžným  
povinnostem. Je přesným  
vyjádřením naší identity, kterou nám  
Kristova výzva odhalila: „Neděláme  
apoštolát, jsme apoštolové!“[11]

*Naplňováním tohoto poslání* se naše  
apoštolská identita posiluje. Stálým  
zdrojem inspirace je v tomto ohledu  
život svatého Pavla. Přečteme-li si  
vyprávění o jeho cestách, zaujme  
nás, že jeho poslání ne vždy dosáhlo  
očekávaných výsledků. Např. na své  
první cestě je v Antiochii v Pisídii  
zavrhnut tamními židy a později  
vyhnán z města. Je nucen prchnout z  
Ikónia, protože mu hrozí smrt. V

jednom lykaonském městě je  
kamenován... (srov. Sk 13–14).

Apoštol pohanů však přesto neztrácí  
ze zřetele výzvu, se kterou se na něj  
Ježíš obrátil na cestě do Damašku,  
kde ji poté upřesnil. Neúnavně tedy  
hlásá: „Kristova láska nás nutí!“  
(2Kor 5,14). Když píše křesťanské  
obci, která ho ještě nezná, nebojí se  
dokonce představit jako „Pavel,  
služebník Krista Ježíše, povoláný za  
apoštola, určený k hlásání radostné  
zvěsti“ (Řím 1,1). Je „povoláný za  
apoštola“. Vzápětí se na členy  
zmíněné křesťanské obce obrací jako  
na „povolane Ježíšem Kristem (...),  
milované Bohem a povolané do stavu  
svatých“ (Řím 1,6–7). Pavel se cítí být  
povolán Bohem a stejně tak si je  
vědom toho, že povolání jsou i  
všichni věřící.<sup>[12]</sup> Vědomí poslání je  
pro něj podnětem k bratrství, které  
přesahuje pozemská pouta. I my  
bychom mohli na otázku: „Kdo jsem  
já?“ odpovědět: „Jsem někdo, kdo je

milován Bohem a spasen Ježíšem Kristem. Jsem povoláný za apoštola, vyzvaný k tomu, abych lidem přinášel obdrženou Lásku. Proto pro mne apoštolát není úkolem, ale nutností.“ Od té doby co jsme se setkali s Ježíšem Kristem, víme, že jsme solí a světlem světa a že proto nemůžeme nepůsobit a nevnášet světlo tam, kde jsme. Je to objev, který zásadně přemění náš duchovní život, který však můžeme učinit pouze my sami.

## **V síle Ducha svatého**

Když ve svém životě objevíme Pána, když zjistíme, že jsme milováni, voláni a vyvoleni a když se rozhodneme, že budeme Pána následovat, „je to jako by se v nás rozsvítilo světlo. Je to jakýsi tajemný impuls, který nutí člověka k tomu, aby zaměřil své nejlepší schopnosti na činnost, jež postupně nabyde podobu povolání.“[13]

Apoštolským posláním jakoby se v nás především „rozsvítilo světlo“. Temnota bytí spočívající v tom, že neznáme s jistotou smysl našeho života, se rozplyne. Výzva Ježíše Krista nám umožňuje pochopit vlastní minulost a zároveň před námi rozprostírá jasnou cestu. Sám Ježíš tak prožil svůj život na zemi. Když ho na nějakém místě prosí, aby zůstal, ví, že musí pokračovat v cestě, „protože k tomu byl poslán“ (srov. Lk 4,43). Ani tváří v tvář svému utrpení neztrácí klid a důvěru a římskému soudci bez váhání odpovídá: „Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě.“ (Jan 18,37)

*Žít s vědomím, že máme poslání,*  
znamená uvědomovat si, že jsme Pánem posíláni předávat jeho lásku lidem kolem sebe. Proto jsme byli stvořeni. Znamená to také rozhodovat se vždy podle tohoto poslání, které dává obsah a smysl

našemu putování po této zemi. Mohou se objevit potíže, překážky, protivenství, mohou přijít temné chvíle; ale hvězda ukazující sever bude i nadále zářit na nebi. Můj život má smysl, existuje světlo, které mne vede.

Světlo poslání je současně podnětem. Nefunguje však jako lidská síla. V našem životě budeme určitě prožívat okamžiky nadšení a budeme hořet touhou předávat Kristův oheň lidem kolem sebe. Nicméně každý, kdo už nějaký ten čas jde za Pánem, ví, že takové nadšení není stálé. Není na tom zhora nic špatného, je to lidské a světci jsou těmi prvními, kdo něco takového zakusili. Pro příklad nemusíme chodit příliš daleko, vidíme to v životě blahoslaveného Álvara del Portilla. Je známo, že krátce poté, co požádal o přijetí do Díla, byl nucen napsat zakladateli s tím, že ho nadšení opustilo.[14]

Nesmíme ztrácet ze zřetele, že skutečná síla a dynamismus, který nám pomáhá vyjít ze sebe a sloužit ostatním, „není strategií, ale silou Ducha svatého, nestvořené Lásky“.

[15] „Žádná motivace nebude dostatečná, pokud nebude v srdcích planout oheň Ducha,“ [16] takže „k tomu, abychom si uchovali živou misijní horlivost, je potřebná rozhodná důvěra v Ducha svatého, protože *on nám přichází na pomoc v naší slabosti* (Řím 8,26). Taková velkorysá důvěra se však musí živit, a proto ho musíme ustavičně vzývat“. Věřící z Opus Dei ho denně vzývají při mši svaté a v některých modlitbách, např. v růženci a v Preces Díla. Také nám může pomoci nějaká konkrétní modlitba k Duchu svatému, např. velikonoční sekvence, hymnus *Veni Creator Spiritus* či jiné z mnohých modliteb, které byly Duchu svatému v průběhu staletí věnovány. Ve všech těchto modlitbách ho prosíme, aby přišel,



aby nás proměnil, aby nás naplnil  
Pánovou Láskou a silou. Prosíme ho:  
„Duchu lásky, stvořiteli a posvětiteli  
duší, jehož hlavním dílem je  
přetvořit nás k Ježíšově podobě,  
pomoz mi podobat se Ježíši, myslet  
jako Ježíš, mluvit jako Ježíš, milovat  
jako Ježíš, trpět jako Ježíš, jednat jako  
Ježíš.“[17]

Proměňující síla Ducha svatého nám  
dá srdce, které bude hořet jako srdce  
Ježíše Krista, takže se apoštolské  
poslání stane krví, jež bude proudit v  
našem srdci a postupně se zformuje  
v činnost, která s přibývajícími  
zkušenostmi dostane obrysy  
povolání. Necháme-li se vést Boží  
Láskou, budeme-li vnímaví k jeho  
vnuknutím a odpovíme-li na jeho  
nenásilné náznaky, stane se apoštolát  
povoláním, na němž bude stát naše  
vlastní identita. Nebudeme mít  
potřebu dávat si apoštolát za úkol a  
ani nebudeme potřebovat nějaké  
konkrétní místo nebo kontext na to,

abychom jednali jako apoštolové. Tak jako někdo je lékařem – a nejen člověkem, který *pracuje jako lékař* – a nikde a nikdy jim být nepřestává (v autobuse, kde se někomu udělá nevolno, o dovolené, během týdne i o víkendu atd.), tak jsme my všude a za všech okolností apoštolové. V podstatě je to velmi prosté, jde o to být tím, čím už jsme: „Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové“ (Řím 8,14). To nejdůležitější je, abychom byli otevření působení Ducha svatého, „abychom rozpoznali, jak můžeme lépe plnit poslání, kterého se nám dostalo ve křtu“<sup>[18]</sup> a v kterém se má realizovat celý náš život.

*Lucas Buch*

---

[1] Papež František, enc. *Gaudete et Exultate*, 19–III–2018, č. 2.

[2] 2. vatikánský koncil, dekret *Ad Gentes*, 7–XII–1965, č. 2.

[3] Tamtéž, č. 5.

[4] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 904.

[5] A. Vázquez de Prada, *Zakladatel Opus Dei*, sv. 3, s. 231.

[6] Papež František, enc. *Evangelii Gaudium*, 24–XI–2013, č. 9.

[7] Svatý Josemaría, *Instrucción 19–III–1934*, č. 27; text psaný kurzivou pochází z: *Camino. Edición crítico-histórica*, pozn. k č. 942.

[8] Svatý Josemaría, *Instrucción 19–III–34*, č. 49; In: A. Vázquez de Prada, *Zakladatel Opus Dei*, sv. 1, s. 404.

[9] Srov. F. Ocáriz, *Pastýřský list*, 14–II–2017, č. 8.

[10] Tamtéž, č. 9.

[11] Tamtéž, č. 9.

[12] Odtud pochází výraz *ekklesia*, což doslova znamená „vyvolení“. „Nás všechny, kdo jsme byli pokřtěni a věříme v Boha, si vyvolil Bůh. Společně tvoříme církev.“ YouCat, *Katechismus katolické církve pro mladé*, č. 121.

[13] Svatý Josemaría, Dopis 9–1–1932, č. 9.

[14] Srov. svatý Josemaría, *Camino, Edición crítico-histórica*, komentář k č. 994.

[15] F. Ocáriz, *Pastýřský list*, 14–II–2017, č. 9.

[16] Papež František, enc. *Evangelii Gaudium*, 24–XI–2013, č. 261 a 280. Dále nám papež ve své encyklice radí: „Vzývejme jej dnes vroucí modlitbou, bez níž nám hrozí, že veškeré naše působení zůstane prázdné a našemu hlásání bude chybět duše.“ (Tamtéž, č. 259)

[17] A. Riaud, *La acción del Espíritu Santo en las almas*, Palabra, Madrid 1983, s. 49–50.

[18] Papež František, enc. *Gaudete et Exultate*, 19–III–2018, č. 174.

.....

pdf | dokument generován automaticky  
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/  
zit-s-vedomim-ze-mame-poslani-i/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/zit-s-vedomim-ze-mame-poslani-i/)  
(05.08.2025)